

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžik/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200492
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:3019200492.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu: O.. O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXX/XX, XXX XX A., právne zastúpený: MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., Palackého 6403, 911 01 Trenčín, IČO: 52 418 219, proti žalovanému: Mesto Púchov, so sídlom Štefánikova 821/21, 020 18 Púchov, IČO: 00 317 748, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ev. č. 10525/2019 zo dňa 30.08.2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného ako sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/79/2019 - 110 zo dňa 26.08.2020, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred správnymi orgánmi

1. Žalobca podal na Mestský úrad Púchov (ďalej aj „povinná osoba“ alebo „prvostupňový orgán“) dňa 30.05.2019 v čase o 14:29 hod. žiadosť o sprístupnenie informácie evidovanú povinnou osobou pod ev. č. 6934/2019 na základe zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Infozákon“). Konkrétne požadoval uviesť informácie týkajúce sa profilu na stránke Facebook s názvom „Mesto Púchov - oficiálna stránka“, najmä či je mesto Púchov vlastníkom alebo prevádzkovateľom tohto profilu alebo sa podieľa na spravovaní tohto profilu, v prípade ak áno, na základe akého rozhodnutia, kto vykonáva jeho administráciu, ako, na

základe akého rozhodnutia a v akej sume je administrácia financovaná a zároveň žiadal o informácie týkajúce sa používania symbolov mesta Púchov na uvedenom profile.

2. Mestský úrad Púchov ako povinná osoba využil možnosť predĺženia lehoty na vybavenie žiadosti v zmysle § 17 ods. 2 písm. b) Infozákona o ďalších osem pracovných dní (t. j. do 21.06.2019). Predĺženie lehoty odôvodnil tým, že žiadosť sa týkala väčšieho počtu oddelených informácií. Následne rozhodol o žiadosti žalobcu podľa § 18 ods. 2 Infozákona rozhodnutím ev. č. 7949/2019 zo dňa 21.06.2019 tak, že žiadosti o sprístupnenie informácií nevyhovelo a žalobcovi požadované informácie nesprístupnil (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).

3. Povinná osoba v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia poukázala na to, že žalobca v priebehu 16 pracovných dní podal celkom 10 žiadostí o poskytnutie informácií. Samotný obsah jednotlivých žiadostí, ich značný rozsah a tiež forma sprístupnenia vyžadujúca si osobitnú formu spracovania a technické prostriedky na jej splnenie a najmä v ich sumári, vo väzbe na zákonnú lehotu, v ktorej by mali byť žiadosti vybavené, indikujú úmysel žalobcu o neprimerané zaťaženie - ochromenie až paralyzovanie činnosti osôb zodpovedných za spracovanie žiadostí, a teda indikujú zneužitie práva na prístup k informáciám žalobcom. Podľa povinnej osoby je požadované plnenie nutné považovať za nerealizovateľné.

4. Ďalej povinná osoba uviedla, že nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované efektívne a účelne (nie účelovo) a nielen formalisticky za účelom šikanózneho výkonu práva, ktorému nemožno priznať ochranu v slovenskom právnom poriadku. Podľa povinnej osoby ústavné právo na informácie zaručené podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR nie je absolútne, nakoľko zásada primeranosti poskytovania informácií vyplýva z ustanovenia čl. 26 ods. 5 Ústavy SR. Účelom Infozákona nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti primeraným spôsobom. Žiadosť žalobcu prevyšuje zmysel zákonných práv žiadateľa na prístup k informáciám a v neprimeranom rozsahu zasahuje do činnosti Mesta Púchov, čím ohrozuje verejný záujem, ktorý je obec predurčená plniť.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca dňa 15.07.2019 odvolanie. Odmietol, že pri podávaní infožiadostí došlo z jeho strany k šikanóznemu výkonu práva. Úmyslom žiadosti vraj bolo zistiť, či je Mesto Púchov vlastníkom alebo prevádzkovateľom profilu, ako aj legitímnosť a legálnosť označovania profilu symbolmi mesta. Objasnil, že portál Mesta Púchov na Facebooku nie je riadne identifikovaný, nie je zrejmé, kto ho vlastní, kto ho spravuje, či odkiaľ získal povolenie na používanie mestských symbolov v zmysle VZN č. 7/2007.

6. Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3/Sži/4/2014 zo dňa 12.03.2014, ktorý zaviedol koncept zneužitia práva na slobodu informácií, no zároveň prikázal uplatňovať ho reštriktívne. Žalobca poukázal na to, že vo veci sp. zn. 3/Sži/4/2014 žiadateľ „všetko“, teda množstvo navzájom nesúvisiacich informácií bez vnútornej logiky od faktúr na teplú vodu, cez meritórne súdne rozhodnutia, doklady o revíziách výtahu, protokolov STK motorových vozidiel, až po doklady za čistenie sudcovských talárov. Naopak, žalobca zdôraznil, že ním podanými infožiadosťami chcel sprístupniť informácie o troch okruhoch záujmov, pričom všetky prislúchali k časovo rovnakému obdobiu podania žiadostí (30.5.2019 - 20.6.2019) a boli reakciou na zistený stav vecí:

A) dodržiavanie VZN mesta Púchov č. 7/2007 vo vzťahu k fungovaniu portálu Mesta Púchov na sieti Facebook a k úmrtiu bývalého primátora mesta Púchov, pričom ide aj o žiadosť, ktorej nesprístupnenie je predmetom tohto konania,

B) priebeh stavebných konaní a súvisiace skutočnosti spojené s kladením chráničiek optických káblov na území mesta Púchov a

C) poznanie organizačného poriadku MsÚ vrátane pracovných náplní jednotlivých pozícií, nakoľko tieto informácie nie sú nikde zverejnené.

7. Žalobca v odvolaní uviedol, že ak by bol úrad Mesta Púchov náležite riadený a zamestnanci vykonávali svoju činnosť v súlade so zákonom, neexistovali by ani vecné dôvody na podávanie žiadostí o informácie a prostredníctvom nich na dôvodný výkon verejnej kontroly. Poznanie

informácií bolo podľa žalobcu legitímne z dôvodu výkonu verejnej kontroly vzhľadom k údajnému porušovaniu všeobecných predpisov mestom Púchov, k porušeniu zákona pri vykonávaní čiernej stavby konštatovaného obcou Dolné Kočkovce a k pokračovaniu v čiernej stavbe, k použitiu verejných zdrojov na čiernu stavbu a k spôsobeniu škody na žalobcovom majetku v súvislosti s čiernou stavbou.

8. Žalovaný ako odvolací orgán (primátorka Mesta Púchov) sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím v plnom rozsahu a preto rozhodnutím ev. č. 10525/2019 zo dňa 30.08.2019 odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“). Žalovaný sa stotožnil s dôvodmi odmietnutia informácií uvedenými povinnou osobou, t. j. množstvom požadovaných informácií v žiadostiach podávaných v krátkom časovom období v nadväznosti na plynutie lehoty na ich vybavenie. Zneužitiu práva podľa žalovaného nasvedčuje aj to, že žiadateľ požaduje jednak informáciu výslovne uviesť a jednak vyhotoviť fotokópiu listiny, ktorá požadovanú informáciu obsahuje, v kontexte viacerých za sebou podaných žiadostí. Žalovaný podotkol, že Infozákon nedefinuje striktné parametre zneužitia práva na prístup k informáciám. Preto je aj vecou povinnej osoby, aby posúdila dopad viacerých žiadostí o sprístupnenie informácií na zabezpečenie jej riadneho chodu.

9. Vo vzťahu k bodu dva infožiadosti, podľa ktorého žiadal žalobca sprístupniť informáciu, prečo nie sú v súlade so zákonom na portáli viditeľné identifikačné údaje o zriaďovateľovi, prevádzkovateľovi a správcovi, žalovaný poukázal na § 3 ods. 1 Infozákona. Podľa tohto ustanovenia sa sprístupňujú len informácie, ktoré má povinná osoba k dispozícii, tzn. ktoré existujú a sú zachytené v listinnej alebo elektronickej forme. Infozákon neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať novú informáciu, ktorou by bola odpoveď na otázku prečo.

10. V otázke predĺženia lehoty sa žalovaný takisto stotožnil s povinnou osobou.

II.

Konanie na krajskom súde

11. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie, nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a podstatné porušenie ustanovení o konaní, čo malo za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia.

12. Prvú nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia videl žalobca v tom, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal posúdením jeho individuálnej žiadosti o poskytnutie informácií, ale posúdením jeho iných žiadostí, z čoho vyvodil zneužitie práva. Žalobca poukázal na to, že v jeho žiadosti formuloval otázky stručne a aj odpovede povinnej osoby mohli byť jednoduché. Žalobca ozrejmil, že zmyslom otázok bolo dozvedieť sa, aký vzťah má Mesto Púchov k profilu „Mesto Púchov - oficiálna stránka“ na sieti Facebook.

13. Ďalšiu nezákonnosť videl žalobca v tom, že napriek jednoduchosti otázok povinná osoba predĺžila lehotu na vybavenie žiadosti v posledný deň lehoty. V tejto skutočnosti, ako aj v skutočnosti, že povinná osoba i na ďalšie žiadosti žalobcu odpovedala schematicky, videl žalobca zneužitie práva a nerešpektovanie Infozákona. Taktiež rozhodnutie žalovaného považoval za arbitrárne a neodôvodnené.

14. Žalobca podotkol, že Infozákon neobmedzuje žiadateľov ani čo do obsahu ani množstva požadovaných informácií, pričom jeho žiadosť bola prvá žiadosť za posledné tri roky a v rozhodovaní o nej sa nemožno odvolávať na žiadosti podané až následne. Poukázal aj na selektívny a účelový prístup povinnej osoby, ktorá ďalšiu jeho infožiadosť vybavila kladne.

15. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe poukázal na to, že žaloba bola podaná oneskorene a žiadal ju odmietnuť. Ak ju súd neodmietne, žiadal ju zamietnuť s poukazom na to, že žalobca podal za necelý mesiac 12 žiadostí o sprístupnenie informácií, z čoho vyplýva, že úmyslom žalobcu nie je získanie informácií, ale obmedzenie výkonu činnosti povinnej osoby. Žalovaný ďalej odkázal na

judikatúru ÚS SR i rozsudok NS SR sp. zn. 3SŽi/4/2014 zo dňa 12.03.2014, podľa ktorého právo na informácie musí byť v rovnováhe s princípom dobrej verejnej správy, a teda povinná osoba má pri vybavovaní žiadostí zohľadňovať nielen právo žiadateľa na sprístupnenie informácií, ale aj právo ostatných občanov na riadnom výkone verejnej správy.

16. Žalovaný uviedol, že v poradí prvú podanú žiadosť žalobcu vybavil kladne, avšak v čase vybavovania v poradí druhej žiadosti, ktorá je predmetom tohto konania, evidoval už ďalšie štyri žiadosti. Tieto skutočnosti vyhodnotil ako zneužitie práva.

17. Žalobca k vyjadreniu žalovaného zareagoval stanoviskom poukazujúcim na nedôvodnosť jeho argumentov. Včasnosť podania žaloby doložil podaciami lístkami zo dňa 13.11.2019 (rozhodnutie žalovaného mu bolo doručené 13.09.2019). Podal aj doplnenie k stanovisku, podľa ktorého povinná osoba odmietla sprístupniť požadované informácie na základe iných jeho žiadostí napriek tomu, že z rukopisného záznamu pána G. (zamestnanca žalovaného) vyplýva, že za účelom sprístupnenia informácií ohľadom optickej chráničky tieto spracoval a odovzdal. Ich ďalšie nesprístupnenie žalobcovi bolo teda úmyselným konaním povinnej osoby a poukaz na ochromenie chodu bola podľa žalobcu len falošná zámienka.

18. Krajský súd dňa 26.08.2020 vydal rozsudok sp. zn. 13S/79/2019 - 110 (ďalej aj „preskúmaný rozsudok“), v ktorom dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP, t. j. pre nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

19. Krajský súd úvodom konštatoval, že pri posudzovaní zákonnosti postupu správnych orgánov je potrebné vychádzať z účelu Infozákona, ktorým je realizácia Ústavou SR zaručeného práva každého na informácie (čl. 26 ods. 1 Ústavy SR). Všetky výnimky je potrebné vykladať reštriktívne a prihliadať na princíp prevažujúceho verejného záujmu, ktorý vyplýva z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

20. Krajský súd z predloženého spisu nezistil, že by cieľom žalobcu bolo ochromiť činnosť povinnej osoby. Súd vyhodnotil argument žalovaného o neprimeranom zaťažení povinnej osoby poskytnutím požadovaných informácií za nedôvodný, a to vzhľadom na to, že sa jednalo o žalobcom v poradí prvú podanú žiadosť o sprístupnenie informácií a vzhľadom na predĺženie lehoty na jej vybavenie. Krajský súd mal za to, že sa jedná o pomerne jednoducho zistiteľné a formulovateľné informácie týkajúce sa internetovej propagácie Mesta Púchov a informovania jeho obyvateľov o konaní mesta.

21. Podľa krajského súdu skutočnosť, že žalobca podal v priebehu 28 dní spolu 12 infožiadostí nepostačuje na vyvodenie záveru, že sa jednalo o zneužitie práva na informácie. Vo vzťahu k prvej žiadosti žalobcu, ktorá je zároveň predmetom tohto konania, správne orgány odmietli žalobcovi sprístupniť požadované informácie po predĺžení lehoty na ich poskytnutie s jediným argumentom spočívajúcim v následne podaných jedenástich žiadostiach o sprístupnenie informácie bez bližšieho zdôvodnenia týkajúceho sa obsahu podanej žiadosti. Pokiaľ povinná osoba postupovala tak, že v posledný deň lehoty na vybavenie žiadosti žalobcovi oznámila predĺženie lehoty z dôvodu sprístupnenia väčšieho počtu oddelených informácií, na prijatie záveru o potrebe predĺžiť lehotu sa musela obsahom požadovaných informácií vecne zaoberať, čo sa však vôbec neodzrkadlilo v jej rozhodnutí.

22. Krajský súd uzavrel, že z informácií požadovaných žalobcom nemožno vyvodiť záver, že je z nich vopred zrejmé, že ich povinná osoba nebude ani pri všetkom vynaloženom úsilí, ktoré možno od nej oprávnené očakávať, spôsobilá poskytnúť žalobcovi v zákonom stanovenej lehote. V zmysle § 17 Infozákona má povinná osoba dostatok času na sprístupnenie požadovaných informácií, a preto nemožno prisvedčiť ani argumentu povinnej osoby a žalovaného, že viaceré žiadosti podal žalobca pred skončením úradných hodín. Je iba na povinnej osobe, akým spôsobom zabezpečí vybavenie žiadosti o sprístupnenie informácie. S poukazom na formuláciu otázok o požadovaných informáciách, na predĺženie lehoty povinnou osobou na poskytnutie žiadaných informácií, na počet následne

podaných žiadostí a na počet dní, počas ktorých boli žiadosti žalobcu podané, súd nevyhodnotil konanie žalobcu ako obštrukčnú metódu s cieľom zahliť a zamestnať povinnú osobu.

III.

Konanie na kasačnom súde

23. Proti preskúmanému rozsudku podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Žalovaný požadoval, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov konania a kasačného konania.

24. Žalovaný v kasačnej sťažnosti opätovne poukázal na skutočnosť, že žalobca podal povinnej osobe v priebehu 28 kalendárnych dní spolu 12 infožiadostí. Tieto infožiadosti zároveň vymenoval a stručne charakterizoval ich obsah. Následne žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením krajského súdu, podľa ktorého konanie žalobcu spočívajúce v predkladaní nadmerného množstva infožiadostí nepredstavovalo obštrukčné konanie a zneužitie práva.

25. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽi/4/2014 zo dňa 12.03.2014, podľa ktorého cieľom testu zneužitia práva je preskúmať, či formálnou aplikáciou zákona nedochádza k narušeniu ústavného pozadia právnej regulácie. Pozornosť upriamil aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96). Podľa článku 26 ods. 5 Ústavy SR majú orgány verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Uznesenie Ústavného súdu III. ÚS 96/2010 - 14 uvádza, že účelom zákona o slobode informácií nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti primeraným spôsobom.

26. Podľa žalovaného predloženie 12 žiadostí počas 28 kalendárnych dní presahuje rámec primeraného spôsobu realizácie práva na informácie. Frekvencia podávania žiadostí a ich počet vysoko prevyšuje správanie akéhokoľvek iného žiadateľa v danom období. Žalovaný má za to, že verejný záujem na riadnom výkone samosprávy prevyšuje nad individuálnym záujmom na sprístupnení informácií. Nastavená obštrukčná metóda - podávanie infožiadostí každý resp. každý druhý deň je aj bez ohľadu na kvantitatívnu stránku žiadosti zneužitím práva, ktoré nepožíva ochranu. Podľa žalovaného už samotné množstvo aj keď z kvantitatívneho hľadiska nie rozsiahlych žiadostí je spôsobilé zasiahnuť neprimeraným spôsobom do chodu povinnej osoby.

27. Žalovaný na podporu svojich tvrdení poukázal na názor právnych teoretikov pojednávajúci o tzv. informačnom filibusteringu, ktorým môže byť podanie jednej žiadosti o veľký počet informácií, ale aj podanie veľkého počtu žiadostí o malý počet informácií. Ide o obštrukčné správanie oprávneného subjektu, ktoré sa vymyká štandardnému správaniu žiadateľov porovnateľným za dlhšie obdobie a ktorého dôsledkom je zaplavenie povinnej osoby neúmerne veľkým počtom žiadostí oprávneného subjektu.

28. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v prvom rade namietol, že v kasačnej sťažnosti absentuje údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie sťažovateľovi doručené. Z tohto dôvodu žiadal žalobca odmietnuť kasačnú sťažnosť ako neprípustnú podľa § 459 ods. 1 písm. e) SSP. Nad rámec tohto argumentu uviedol, že závery krajského súdu považuje za skutkovo a právne správne a rozsudok vyčerpávajúco odôvodnený. Podľa neho sa sťažovateľ v zásade opiera o jediný argument, ktorým je počet podaných žiadostí, ale krajský súd v napadnutom rozsudku vyčítal správny orgánom, že sa nezaoberali obsahom podanej infožiadosti. Podľa žalobcu sa žalovaný nemôže odvolávať na zneužitie práva, pokiaľ sa nedostal ani len k posúdeniu obsahu výkonu predmetného práva. Žalobca pripomenul, že sám jasne a transparentne vysvetlil zmysel svojho postupu. Upozornil aj na skutočnosť, že akékoľvek kvantitatívne limity kladené na výkon ústavného práva na informácie by ohrozovali jeho základnú podstatu, pretože povinné osoby by mohli ľahko zablokovať žiadateľov, ktorých otázky im nevyhovujú.

IV.

Právny názor kasačného súdu

29. Najvyšší správny súd SR začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy SR v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 5Sžik/5/2020. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

30. Senát Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

31. K návrhu žalobcu odmietnuť kasačnú sťažnosť z dôvodu, že v nej absentovala povinná náležitosť, t. j. údaj, kedy bol napadnutý rozsudok sťažovateľovi doručený, kasačný súd uvádza nasledovné. Zmyslom uvedenia tohto údaje v kasačnej sťažnosti je posúdenie včasnosti podania kasačnej sťažnosti. Údaj, kedy bol napadnutý rozsudok sťažovateľovi doručený, je kasačný súd schopný zistiť aj zo súdneho spisu, a teda je schopný posúdiť, či kasačná sťažnosť bola podaná včas alebo nie. V prejednávanej veci kasačný súd zistil, že napadnutý rozsudok bol sťažovateľovi doručený elektronicky dňa 24.09.2020 a kasačná sťažnosť bola krajskému súdu doručená elektronicky so ZEP dňa 26.10.2020. Deň 24.10.2020 (koniec lehoty v dĺžke jedného mesiaca na podanie kasačnej sťažnosti v zmysle § 443 ods. 1 SSP) pripadol na sobotu, a tak je v zmysle § 69 ods. 5 SSP posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, ktorým je pondelok 26.10.2020. Kasačný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť včas. Zároveň kasačný súd zastáva názor, že odmietnutie kasačnej sťažnosti z dôvodu absencie údajov o dátume doručenia rozsudku krajského súdu by bolo príliš formalistickým postupom vedúcim vo svojich dôsledkoch k denegatio iusticiae, a preto vec meritorne prejednal aj napriek vyššie uvedenej absentujúcej formálnej náležitosti kasačnej sťažnosti.

32. Podľa článku 26 Ústavy SR: „(1) Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. [...] (4) Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. (5) Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.“

33. Podľa § 3 ods. 1 Infozákona: „Každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.“

34. Podľa § 3 ods. 3 Infozákona: „Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.“

35. Podľa § 12 Infozákona: „Všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.“

36. Podľa § 17 ods. 1 Infozákona: „Žiadosť o sprístupnenie informácií povinná osoba vybaví bez zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania žiadosti alebo odo dňa odstránenia nedostatkov žiadosti podľa § 14 ods. 2 a 3 [...]“

37. Podľa § 17 ods. 2 písm. b) Infozákona: „Zo závažných dôvodov môže povinná osoba predĺžiť lehotu (ods. 1), najviac však o osem pracovných dní [...]. Závažnými dôvodmi sú: vyhľadávanie a zber väčšieho počtu oddelených alebo odlišných informácií požadovaných na sprístupnenie v jednej žiadosti.“

38. Primárnou úlohou kasačného súdu je v medziach podanej kasačnej sťažnosti posúdiť, či sa krajský súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodnutie žalovaného potvrdzujúce rozhodnutie povinnej osoby o nesprístupnení informácie považoval za nezákonné. Kľúčovou otázkou bolo, či je podanie infožiadosti žalobcom možné kvalifikovať ako zneužitie práva na prístup k informáciám a teda ako uznaný dôvod odmietnutia sprístupnenia informácie, a to jednotlivo ako aj vo väzbe na podanie ďalších jeho žiadostí bezprostredne nasledujúcich po podaní posudzovanej žiadosti. Zásadnou spornou otázkou teda bolo, či kvalita a rozsah informácií, ktoré žalobca žiadal od povinnej osoby, indikovali, že ide o porušenie princípu zákazu zneužitia práva vo verejnoprávnej sfére.

39. Kasačný súd už rozhodol v obdobných veciach žalobcu proti žalovanému, ktoré sa taktiež týkali preskúmania rozhodnutí žalovaného o odmietnutí sprístupnenia informácií žalobcovi z dôvodu zneužitia práva na informácie, a to rozsudkom sp. zn. 1Sžik/1/2021 a 6Sžik/2/2021. V uvedených veciach išlo o posúdenie rozhodnutí správnych orgánov o nesprístupnení informácií na základe žiadostí žalobcu podaných v rovnakom posudzovanom období než v prejednávanej veci, pričom práve skutočnosť podania viacerých infožiadostí v rovnakom časovom období viedla správne orgány k prijatiu záveru o zneužití práva a k odmietnutiu sprístupnenia informácií. Možno preto konštatovať, že skutkové a právne okolnosti v týchto veciach sú obdobné prejednávanému prípadu.

40. Podľa § 464 ods. 1 SSP: „Ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.“

41. Kasačný súd nižšie cituje časť odôvodnenia z rozsudku Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Sžik/2/2021 zo dňa 24.02.2022 a odôvodnenie primerane dopĺňa úvahami príznačnými pre prejednávanú vec (v hranatých zátvorkách).

42. „Úvodom kasačný súd konštatuje, že inštitút zneužitia práva na informácie nie je legislatívne upravený ani v Infozákone ani v inom právnom predpise. Je však odvoditeľný z ústavných princípov Slovenskej republiky (článok 1 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého SR je demokratický a právny štát a článok 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou) a potvrdený rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít SR. Inštitút zneužitia práva je preto uplatniteľný pri výklade a aplikácii Infozákona aj bez výslovnej zákonnej úpravy.“

43. Zneužitie práva (abusus iuris) býva vo všeobecnosti definované ako konanie zdanlivo dovolené, ktorým má byť dosiahnutý výsledok nedovolený, pričom osobitným druhom zneužitia práva je šikanózný výkon práva, spočívajúci vo výkone práva so zámerom spôsobiť inému nepríjemnú ujmu (uznesenie Ústavného súdu ČR, IV. ÚS 4257/16 zo dňa 05.12.2017). V oblasti slobody informácií je šikanózný výkon práva v podstate jedinou možnou formou zneužitia práva. Jedným z právnych následkov zneužitia práva je nepriznanie právnej ochrany zneužívanému právu (Vozár, I.: Analýza vybraných aspektov fungovania a výkonu štátnej správy starostlivosti o životné prostredie, 2. časť Košičiarová, S., Wilfling, P.: Princíp zákazu zneužitia práva a jeho uplatnenie pri aplikácii zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a zákona o slobodnom prístupe k informáciám, Via Iuris, 2020, s. 105).

44. V kontexte ústavou garantovaného práva na informácie má byť tento inštitút využitý len výnimočne, ak je nad všetku pochybnosť jasné, že žiadateľ svoje právo zneužíva (Lubovský, Z.: Zneužití práva na informace, Správní právo, číslo 6/2019, s. 328 - 341), teda aplikácia zneužitia práva má byť riešením ultima ratio, t. j. poslednou a krajnou možnosťou. Uvedený záver koreluje aj so zásadou, že akékoľvek obmedzenia ústavných práv, vrátane slobody informácií, treba vykladať reštriktívne.

45. Zneužitie práva sa vymedzuje pomocou objektívnych kritérií (hodnotenie zmyslu a účelu právnej úpravy) a subjektívnych kritérií (hodnotenie motivácie žiadateľa), pričom oba prvky musia byť splnené súčasne (Lubovský, Z.: Zneužití práva na informace, Správní právo, číslo 6/2019, s. 328 - 341).

46. Zneužitie práva uznal aj Najvyšší súd SR ako zásadu aplikácie Infozákona a tiež ako validný dôvod pre odmietnutie sprístupnenia informácie povinnou osobou, a to predovšetkým v rozsudku sp. zn. 3Sž/4/2014 zo dňa 12.03.2014. Na tento rozsudok sa odvolával tak žalovaný (ktorý si osvojil koncept zneužitia práva ako dôvod pre odmietnutie sprístupnenia informácií žalobcovi) ako aj žalobca (ktorý poukazoval na skutkové odlišnosti tohto rozsudku s jeho prípadom). Ústavný súd SR tiež vyslovil, že každé základné právo a sloboda sa ústavou priznáva len v rozsahu účelu daného práva alebo slobody (II. ÚS 81/99).

47. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sž/4/2014 zo dňa 12.03.2014: „Zneužitie práva v oblasti práva na informácie je v zásade individuálnou situáciou, kedy v rámci správnej úvahy a v rámci úvahy súdu existuje dostatočný počet indícií, že cieľom žiadosti o informácie nie je reálny záujem získať informáciu. Existenciu tohto reálneho záujmu, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa je nevyhnutné odlišovať od formalizovaného právneho záujmu na poskytnutí informácie, ktorý žiadateľ nemusí preukazovať.“

48. Najvyšší súd SR vymenoval aj typické znaky zneužitia práva: „Typickým znakom zneužitia práva na informácie je skutočnosť, že žiadateľ o poskytnutie informácie žiada „všetko“, pričom v žiadosti ustupuje kvalita informácie nad rozsahom. Zneužívaná je skutočnosť, že výkon práva na informácie nepodlieha poplatkovej povinnosti. Skutočnosť, že informácie nepodliehajú poplatkovej povinnosti však znamená, že právo musí byť vykonávané primeraným spôsobom. Ďalším typickým znakom je, že sú žiadané prevádzkové informácie organizácie, ktoré vyžadujú aktívnu činnosť organizácie pri ich vyhľadávaní a ktoré v zásade nemajú priamu súvislosť s vymedzeným úsekom štátnej správy, na ktorom povinná osoba pôsobí. Žiadané sú informácie, ktorých vyhľadanie a poskytnutie dokáže zahliť a nadmerne zamestnať orgán verejnej správy práve činnosťou, ktorá u zamestnancov je spôsobilá vyvolať pocit, že nejde o racionálnu činnosť, ale napriek tomu ju musia splniť.“

49. Vychádzajúc z vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že povinná osoba odmietajúca prístup k informáciám z dôvodu zneužitia práva je povinná preukázať, že žiadateľ nemal skutočnú vôľu, motív či zámer na sprístupnení informácií, t. j. na naplnení skutočného legitímneho zmyslu a účelu Infozákona, ale na spôsobení ujmy povinnej osoby (sťažení či ochromení jej chodu). Úmysel zneužiť právo na prístup k informáciám musí byť zjavný a správny orgánmi preukázaný nad všetku rozumnú pochybnosť, pretože odmietnutie informácie s poukazom na zneužitie práva je potrebné chápať ako riešenie ultima ratio a ako reštriktívne konštruovanú výnimku z ústavou garantovaného práva na prístup k informáciám. Veľký počet podaných žiadostí na vyvodenie záveru o zneužití práva v zmysle judikatúry nepostačuje (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sž/3/2019 zo dňa 28.04.2020). Podľa názoru kasačného súdu je potrebné prihliadať aj na ďalšie okolnosti podania žiadostí, najmä na obsah a kvalitu požadovaných informácií, spôsob formulácie a stupeň konkrétnosti požadovaných informácií, úroveň obťažnosti ich sprístupnenia vo väzbe na zákonné lehoty na ich vybavenie a [ich spôsobilosť privodiť povinnej osobe neprimeranú ujmu v prípade ich sprístupnenia] či zmysel a hodnotu požadovaných informácií pre žiadateľa a výkon spoločenskej kontroly, ako aj vzťah informácií k výkonu verejnej moci. Na konštatáciu zneužitia práva musí byť prítomný dostatočný počet indícií či dôkazov, pričom samotný počet podaných infožiadostí nesmie viesť a priori

ku konštatácii zneužitia práva. Rozhodnutie povinnej osoby o odmietnutí informácií z dôvodu zneužitia práva musí byť s poukazom na uvedené indície a dôkazy dôkladne odôvodnené.

50. Kasačný súd sa tiež zaoberal medzi stranami spornou otázkou, či správne orgány mali posudzovať infožiadosť, ktorá je predmetom tohto konania, individuálne, alebo v kontexte s ostatnými žiadosťami, ktoré žalobca podal v bezprostredne súvisiacom časovom období. Podľa právnej teórie k zneužitiu práva môže dôjsť podaním jednej nezmyselnej žiadosti ale aj podaním veľkého množstva žiadostí. Rozhodujúce pre kvalifikáciu podania infožiadosti ako zneužívajúceho je aj početnosť, sériovosť a stereotypnosť žiadostí spojená s opakovaním obdobných či identických argumentov (Lubovský, Z.: Zneužití práva na informace, Správní právo, číslo 6/2019, s. 328 - 341). Podľa názoru žalovaného sa žalobca dopustil práve podania veľkého množstva žiadostí v krátkom časovom období (informačný filibustering).

51. Aby bolo možné náležite posúdiť, či konanie žalobcu vykazuje znaky zneužitia práva na prístup k informáciám, je podľa kasačného súdu nevyhnutné prihliadnúť nielen na kvalitu a rozsah individuálnej žiadosti žalobcu, ale aj na kvalitu, rozsah a čas podania ostatných žiadostí v danom časovom slede, keďže až podanie veľkého počtu infožiadostí s istým obsahom môže indikovať či demonštrovať vôľu žiadateľa ochromiť činnosť povinnej osoby a preukázať iný účel sprístupňovania informácií než účel sledovaný Infozákomom. Len posúdením tak individuálnej žiadosti ako aj komplexu žiadostí môže povinná osoba riadne zhodnotiť naplnenie objektívnej stránky zneužitia práva (konanie žiadateľa v rozpore s účelom Infozákona) a subjektívnej stránky zneužitia práva (vôľa žiadateľa konať v rozpore s účelom Infozákona a spôsobiť ujmu povinnej osobe). Podľa kasačného súdu tak povinná osoba má skúmať nielen kvalitu a kvantitu posudzovanej individuálnej žiadosti samostatne, ale aj komplexu žiadostí časovo súvisiacich s posudzovanou žiadosťou. Žalovaný vytkol krajskému súdu v kasačnej sťažnosti, že krajský súd posudzoval infožiadosť žalobcu len individuálne. Kasačný súd s týmto tvrdením nesúhlasí, pretože krajský súd neskúmal žiadosť izolovane, ale vyjadril sa k okolnostiam podania aj ostatných infožiadostí, a tieto posúdil komplexne.

52. Navyše okrem skúmania komplexu žiadostí sa pri aplikácii zneužitia práva skúma aj vôľa či záujem žiadateľa na skutočnom sprístupnení informácií a naplnení legitímneho cieľa Infozákona, ktorá sa pri sprístupňovaní informácií štandardne neskúma, pretože Infozákon zásadne nevyžaduje preukázanie právneho záujmu na sprístupnení informácie (§ 3 ods. 3 Infozákona).

53. Pokiaľ ide o posúdenie individuálnej žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií, ktorá bola predmetom tohto konania, kasačný súd na kvalite a kvantite v nej požadovaných informácií neidentifikoval nijaké znaky indikujúce zneužitie práva na sprístupnenie informácií. [...]“ [v prejednávanej veci: Žalobca požadoval špecifické informácie týkajúce sa prevádzkovania profilu Mesta Púchov na sociálnej sieti Facebook a dodržiavania pravidiel daných všeobecne záväzným nariadením Mesta Púchov vo vzťahu k používaniu symbolov na tomto profile. Z obsahu požadovaných informácií nemožno dôvodiť, že žiadosť o sprístupnenie informácií nebola podaná v súlade s legitímnym cieľom Infozákona, ktorým je podľa žalobcu získanie informácií potrebných za účelom spoločenskej kontroly výkonu právomocí Mesta Púchov. Z obsahu tejto žiadosti teda nevyplýval nijaký zjavný úmysel žalobcu ochromiť činnosť povinnej osoby a k sprístupneniu požadovaných informácií mohlo zo strany povinnej osoby dôjsť pomerne jednoducho.]

54. „Pokiaľ ide o posúdenie individuálnej žiadosti v kontexte všetkých žalobcom podaných infožiadostí v danom časovom období (spolu 12 infožiadostí v priebehu 28 kalendárnych dní), kasačný súd uvádza, že väčší počet infožiadostí môže indikovať záver o zneužití práva, ale sám o sebe na konštatáciu zneužitia práva nestačí (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžik/3/2019 zo dňa 28.04.2020). Po oboznámení sa s administratívnym spisom kasačný súd konštatuje, že aj týmito ostatnými žiadosťami žalobca žiadal pomerne špecifické informácie, ktoré nemali charakter prevádzkových informácií, ale súviseli s výkonom verejnej správy a plnením úloh a zodpovednosťou jednotlivých zamestnancov. Krajský súd správne uviedol, že nejde o typ žiadostí, kde by kvalita ustupovala kvantite, čo Najvyšší súd SR považuje za znak zneužívajúcej žiadosti podľa rozsudku sp. zn. 3Sži/4/2014 zo dňa 12.3.2014. Správne orgány nepreukázali, že žalobca nemal vážnu vôľu a reálny záujem na získaní požadovaných informácií, resp. nepreukázali, žeby žalobcove infožiadosti nemohli mať skutočnú informačnú hodnotu a reálny význam pre efektívny výkon verejnej kontroly žalobcom.

Správne orgány tvrdili, že došlo k zneužitiu práva najmä na základe počtu podaných infožiadostí (poukaz na ich obsah a obťažnosť sprístupnenia len tvrdili, ale nijako nerozvinuli a dôkladne nezdôvodnili), čo na vyvodenie záveru o zneužití práva na informácie nestačí. Navyše žiadateľ v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu vysvetlil, za akým účelom informácie od povinnej osoby požaduje (výkon verejnej kontroly v nadväznosti na skutočnosti týkajúce sa čiernej stavby a porušenia všeobecne záväzných predpisov mestom), pričom žalovaný sa v rozhodnutí týmito argumentami nijak nevysporiadal a nijakými konkrétnymi tvrdeniami či dôkazmi nevyvrátil legitímnosť úmyslu žalobcových infožiadostí.

55. Kasačný súd dáva za pravdu žalobcovi v tom, že obsah infožiadostí je pomerne konkrétny - žiadateľ svoje otázky špecifikoval relatívne presne. Na mnohé z nich by malo byť možné odpovedať áno/nie, resp. poskytnúť jednoduché, krátke odpovede, či sprístupniť existujúce dokumenty. V príslušných informačných systémoch by malo byť možné požadované informácie vyhľadať bez nadmernej záťaže administratívneho aparátu správnych orgánov. Tým je vážne spochybnený argument žalovaného, že dochádza k záťaži povinnej osoby až k ohrozeniu plnenia jej úloh. Tvrdenie povinnej osoby o úmysle ochromenia jej činnosti je preto hypotetické a nekonkrétne, pričom povinná osoba sa ani len nepokúsila žiadnej zo žiadostí vyhovieť, a to ani len čiastočným sprístupnením niektorých informácií (porov. Rozsudok ESLP zo dňa 28.11.2013 Österreichische Vereinigung zur Erhaltung, Stärkung und Schaffung eines wirtschaftlich gesunden land- und forstwirtschaftlichen Grundbesitzes v. Rakúsko, bod 47: „Hoci súdu neprináleží, aby stanovil, akým spôsobom by Komisia mohla a mala poskytnúť združeniu prístup k svojim rozhodnutiam, konštatuje, že úplné odmietnutie prístupu k akémukoľvek z rozhodnutí komisie bolo neprimerané (disproportionate).“ Povinná osoba vybavila infožiadosť jej paušálnym odmietnutím s takmer totožným znením rozhodnutia ako v prípade všetkých ostatných infožiadostí podaných žalobcom v predmetnom časovom období. Kasačný súd teda považuje za nezákonný postup správnych orgánov, ktoré sa kvalitou, obsahom a ďalšími okolnosťami požadovaných informácií indikujúcimi úmysel žalobcu nezaoberali dôkladne a prístup odmietli en bloc vo vzťahu ku všetkým požadovaným informáciám vydaním rozhodnutia s takmer totožným odôvodnením.

56. Právo na informácie sa zaraďuje medzi politické práva a je jedným zo základných pilierov demokratickej spoločnosti. Odmietnutie prístupu k informáciám musí byť vykladané nanajvyššie reštriktívne, čo vyplýva aj z článku 26 Ústavy SR. Preto inštitút zneužitia práva ako dôvod pre odmietnutie informácií môže byť využitý len ako ultima ratio, keď je zjavné, že žalobca svoje právo vedome zneužíva, t. j. realizuje ho nie s cieľom získania informácií ale spôsobenia ujmy povinnej osobe. V uvedenom prípade správne orgány takýto úmysel žalobcu nepreukázali.

57. Prisvedčiť treba názoru žalobcu, že skutkové okolnosti prípadu, ktoré boli dané vo veci sp. zn. 3SŽi/4/2014, v ktorej Najvyšší súd SR aplikoval koncept zneužitia práva, sú značne odlišné. V tejto veci podal žiadateľ 58 rôznych zväčša vôbec nesúvisiacich otázok odlišného, rozsiahleho a najmä prevádzkového charakteru (viď bod 7 rozsudku). V prejednávanom prípade sledoval žiadateľ podaním infožiadostí v zásade tri okruhy záujmov (viď body 6 a 7 rozsudku) a kvantita a kvalita požadovaných informácií bola špecifikovaná, nemala prevádzkový charakter, ale smerovala k zisteniu skutočností súvisiacich s výkonom verejnej moci a vyhovieť infožiadostiam by si nevyžadovalo toľko úsilia, než by tomu bolo vo veci sp. zn. 3SŽi/4/2014.

58. Napokon k sťažnostným bodom ohľadne aplikácie sťažovateľom uvádzaných nálezov Ústavného súdu SR kasačný súd konštatuje, že tieto sa netýkali inštitútu zneužitia práva, resp. nie sú spôsobilé vyvrátiť správnosť záverov krajského súdu. Sťažovateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu III. ÚS 96/2010 - 14, podľa ktorého účelom zákona o slobode informácií nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti primeraným spôsobom. V uvedenom prípade sa Ústavný súd SR stotožnil s Najvyšším súdom SR v tom, že vybavenie žiadosti o sprístupnenie informácií spôsobom v nej požadovaným, by prinášalo pre ministerstvo školstva ako povinnú osobu personálne a technické problémy, zamerajúc sa pritom nie na žiadateľov subjektívny zámer spôsobiť povinnej osobe ujmu, ale na objektívny následok, resp. nebezpečenstvo vzniku objektívneho následku spočívajúceho v reálnom ochromení či sťažení chodu

povinnej osoby. Kasačný súd však v tejto súvislosti poukazuje na svoje vyššie uvedené závery (vid bod 55 tohto rozsudku), kedy uzavrel, že tvrdenie správnych orgánov o ochromení chodu povinnej osoby je nekonkrétne, nedoložené a neproporcionálne, keďže povinná osoba sa očividne nepokúšala vynaložením primeraného úsilia žiadostiam žalobcu vyhovieť a s výnimkou v poradí druhej žiadosti ďalšie žiadosti odmietla paušálne, vydaním rozhodnutí s takmer identickým znením, dokonca podľa dôkazov predložených žalobcom aj vtedy, keď informácie boli spracované na sprístupnenie príslušným zamestnancom povinnej osoby. V prejednáwanej veci teda nedošlo ani k preukázaniu úmyslu žalobcu spôsobiť povinnej osobe ujmu, ani k preukázaniu nebezpečenstva vzniku objektívnych následkov spočívajúcich v ochromení či sťažení chodu povinnej osoby a teda ohrozeniu verejného záujmu v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

59. Kasačnému súdu neušlo, že krajský súd označil žalovaného ako primátorka Mesta Púchov, pričom správne označenie má byť Mesto Púchov, preto kasačný súd odchyľne od krajského súdu označil v tomto rozsudku žalovaného ako Mesto Púchov.

60. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. Kasačný súd nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti ako nedôvodnej.

61. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému vzhľadom na neúspech žalovaného ako sťažovateľa v kasačnom konaní.

62. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný riadny opravný prostriedok.

